

prima instanță: V. Stratan  
instanța de apel: N. Traciuc, E. Clim, I. Cotruță

nr. 2rac-113/16

## ÎNCHEIERE

11 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele, judecătorul  
Judecătorii

Ala Cobăneanu  
Ion Druță  
Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de  
Societatea cu Răspundere Limitată „Maxlinie – MCS”

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere  
Limitată „Maxlinie – MCS” împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la  
repararea prejudiciului material

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015 prin care  
a fost respinsă cererea de apel declarată de Societatea cu Răspundere Limitată  
„Maxlinie – MCS” și menținută hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău  
din 04 decembrie 2014, prin care a fost respinsă acțiunea

constată:

La 26 noiembrie 2012, SRL „Maxlinie – MCS” a depus cerere de chemare  
în judecată împotriva Biroului Vamal Chișinău cu privire la repararea prejudiciului  
material.

În motivarea acțiunii a invocat că în perioada 24 noiembrie 2009 –  
10 octombrie 2012, Biroul Vamal Chișinău a emis mai multe acte ilegale în  
privința SRL „Maxlinie – MCS” și anume, la 24 noiembrie 2009, Biroul Vamal  
Chișinău a emis dispozițiile nr. 1207, 1208, 1209 și 1210 prin care au fost  
suspendate operațiunile bancare la contul SRL „Maxlinie – MCS”, la 18 mai 2010  
- ordinul incaso nr. 12, prin care a fost încasat în mod incontestabil de la SRL  
„Maxlinie – MCS” suma de 1347 776,70 lei, la 01 decembrie 2010 - dispoziția  
nr. 6, prin care au fost suspendate operațiunile bancare la contul SRL „Maxlinie –  
MCS”, la 19 septembrie 2011 - ordinul incaso nr. 12, prin care a fost încasat în  
mod incontestabil de la SRL „Maxlinie – MCS” suma de 46700 lei, la  
10 octombrie 2011 – ordinul incaso nr. 13 prin care a fost încasat în mod  
incontestabil de la SRL „Maxlinie – MCS” suma de 15600 lei, care au avut ca  
efect sistarea activității economice a întreprinderii și deposedarea ilegală și  
nejustificată a acesteia de mijloacele circulante.

Menționează că întreprinderea a contestat în ordinea prevăzută de lege actele ilegale emise de Biroul Vamal Chișinău.

Astfel, indică că prin decizia Curții Supreme de Justiție din 09 septembrie 2010, dispozițiile Biroului Vamal Chișinău nr. 1207, 1208, 1209 și 1210 din 24 noiembrie 2009 au fost anulate ca fiind ilegale.

Menționează că prin decizia Curții Supreme de Justiție din 01 decembrie 2011, ordinul incaso nr. 12 din 18 mai 2010 a fost anulat ca fiind ilegal. Totodată, prin aceeași decizie a fost anulată și dispoziția Biroului Vamal Chișinău nr. 6 din 01 decembrie 2010 privind suspendarea operațiunilor la conturile bancare.

Susține că prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2012, ordinele incaso nr. 12 din 19 septembrie 2011 și nr. 13 din 10 octombrie 2011 au fost anulate ca fiind ilegale, hotărârea fiind menținută prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 10 octombrie 2012.

Remarcă că societatea, în perioada 24 noiembrie 2009 – 01 decembrie 2012, a fost în imposibilitate reală să desfășoare activitate economică, situație cauzată direct de actele ilegale emise de Biroul Vamal Chișinău prin care au fost suspendate operațiunile în conturile bancare ale întreprinderii.

Consideră că pârâtul a cauzat întreprinderii un prejudiciu sub formă de venit ratat în sumă de 3968200 lei, calculat în baza datelor reflectate în rapoartele financiare în perioada 2009-2012 și reprezintă diferența dintre valoare venitului obținut în perioada de până la emiterea actelor ilegale și valoarea venitului obținut din perioada în care activitatea economică a societății a fost sistată ca urmare a suspendării operațiunilor în conturile bancare.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 1 alin. (2), 18 alin. (2) din Legea cu privire la contenciosul administrativ, art. 1404 alin. (1) Cod Civil.

Solicită admiterea acțiunii, încasarea prejudiciului cauzat în sumă 4044948 lei, din care suma de 3968200 lei cu titlu de venit ratat și suma de 76748 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 04 decembrie 2014 a fost respinsă acțiunea ca nefondată și neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015 a fost respinsă cererea de apel declarată de SRL „Maxlinie – MCS” și menținută hotărârea primei instanțe.

La 22 decembrie 2015, prin intermediul Oficiului Poștal, SRL „Maxlinie – MCS” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Susține că actele ilegale emise de intimat au avut ca efect direct sistarea activității economice a întreprinderii și deposedarea nejustificată a acesteia de mijloacele circulante.

Consideră că instanța de apel nu a aplicat norme materiale și anume, art. 1 alin. (2), 16 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ, art. 14, 1398 alin. (1), 1404 alin. (1) Cod civil.

Afirmă că potrivit art. 118 alin. (1) CPC, a demonstrat pretențiile sale cu probe pertinente, concludente și admisibile, cercetate nemijlocit în ședința de judecată, pe când intimatul, contrar prevederilor normei enunțate, nu a prezentat careva probe care ar demonstra că pretențiile întreprinderii din acțiunea înaintată sunt neîntemeiate.

Remarcă că instant de fond, contrar prevederilor art. 123 alin. (2) CPC, a constatat legalitatea actelor emise de Biroul Vamal Chișinău, deoarece actele menționate au fost anulate prin hotărârile instanțelor de judecată.

Menționează că instanța de apel a încălcat prevederile art. 85 alin. (1) CPC și art. 16 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 08 octombrie 2015, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 63), însă careva date despre recepționarea acesteia de către recurent, la materialele dosarului, lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 septembrie 2015 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Maxlinie – MCS”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de SRL „Maxlinie – MCS”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Maxlinie – MCS” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Maxlinie – MCS” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Oleg Sternioală